

ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο παρὰ μόνον νὰ μαντεύσῃ, ἦτο ὁ ἔρωας ὁ αὐξανόμενος εἰς τὴν νεαρωτάτην ἐκείνην παιδικὴν καρδίαν.

Ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν, ὁ Cless ἐξεμυστηρεύθη εἰς τὸν φίλον του ὅτι πλέον δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. ἡ μικρὰ τὸν ἠγάπα: τοῦ τὸ ὁμολόγησεν.

Καὶ ὁ ἴδιος ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἦτο ὑπερβολικὰ ἐρωτευμένος.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

## ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ARDEL (Συνέχ. σελ. 59 κ. ἐ.)

Τώρα ἐξημέρωσεν ὀλοτελῶς καὶ μπορῶ καλύτερα νὰ ἰδῶ τὲς δύο ξένες ἢ μᾶλλον τὴν μίαν ἀπὸ αὐτές, τὴν πλέον ἡλικιωμένην ποῦ εἶναι κατάντικρύ μου· πενήντα ἐτῶν περίπου μ' ἓνα διακριτικὸν αἶμα γυναικὸς ἀπὸ οἰκογένειαν· τὸ δέριμα ἔχει χρωματισμοὺς λευκοῦ κηροῦ κλίνοντος εἰς τὸ ξανθωπὸν· τὰ στακτόχρωμά της μαλλιὰ στρειμμένα εἰς κανονικὰ πλεξούδια. Ἐλαφροκοιμᾷτ' ἀκόμη, ἴσιο τὸ κορμί, θαυμάσιον μ' ἐκεῖνες τὲς φανταχτερές καὶ γεμᾶτες γραμμές του. Τὰ χαρακτηριστικὰ της, τώρα ποὺ ἀναπαύεται, ἔχουν μίαν μοναδικὴν ἔκφρασι· λύπης· βαθειὰ ζαρωματιὰ χαράζει τὸ μέτωπό της καὶ φαίνεται νὰ προέρχεται ἀπὸ κᾶποιαν παντοταεὶν ἔννοια. Ἐξάπαντος αὐτὴ ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ σγκώνῃ τὸ βάρος δοκιμασίας — ἀρχαίας πιθανόν — ποὺ τὴν ἔχει πληγώσῃ κατὰκαρδὰ.

Ἀπὸ τὴν κόρην, ποὺ τὴν συνοδεύει, δὲν μπορῶ νὰ διακρίνω παρὰ ἓνα κομψότατον λεπτὸν σχῆμα, μόλις διακρινόμενον μέσα στὸν ἀφροειδῆ σωρὸν τῆς μαύρης ταντέλλας, κᾶτι ξανθοὺς πλοκάμους, μιὰ μικρὴν ἴσια μύτη, χεῖλη ἀληθινὰ μωροῦ ὁλόδροσα, καὶ ματόκλαδα ποὺ ἔρριπταν σκιὰν ἐπάνω στὰ διάφανα μάγουλά της...

Μόλις εἶχα παύσῃ νὰ ὀρνηθοσκαλίζω αὐτὰς τὰς σημειώσεις, ὅταν ἐσήκωσα τὴν κεφαλὴ μου καὶ παρατήρησα ὅτι ἡ νέα συνοδὸς ποὺ δὲν κοιμᾶται πλέον· εἶχε ρίξῃ ὀπίσω τὸ καπουσὸν της καὶ τὰ μαλλιὰ της ἐφάνηκαν μ' ἓνα χρῶμα νεκρῶν φύλλων πολὺ φωτερό, ποὺ ἔκανε κομψὴν ἀντίθεσι μὲ τὸ βαθὺ σταχτερὸ τῶν φρυδιῶν της. Τώρα μ' ἐξέταζε καὶ ἐκείνη· μὲ κᾶποιον ἀγέρωχο στὰ χεῖλη, καὶ μὲ μιὰ ξάστερη τόλμη στὰ μάτια, τὰ ὅποια ἐφαίνετο πῶς ἐγέμιζεν ἡ ἴρις των ὁλόκληρα, μιὰ βαθυγάλαζη ἴρις.

Ἀφοῦ εἶδε πῶς δὲν ἔγραφα πλέον, ἐγύρισέ, ἐσκούπισε τὸ γυαλὶ τοῦ παραθύρου μ' ἓνα μικροσκοπικὸ μαντίλι, ἀκούμπισ' ἐπάνω τὴν κεφαλὴ της καὶ παρατηρεῖ μὲ προσήλωσιν τὰ δροσοποτισμένα λειβάδια, τοὺς χαμηλοὺς λόφους τοῦ ὀρίζοντος ποὺ ἐξεχώριζαν μέσ' ἀπὸ τὴν καταχνιά... Ἦτο μοναδικὴ ἡ τοπογραφία σ' αὐτὴν τὴν πρωϊνὴν ὥραν· ὁ οὐρανὸς φαίνεται χλωμὸς ἀκόμη, ἀμυδροῦ ἀδιορίστου χρώματος· κομμάτια σύννεφα σέρνονται ὀκνὰ στὰ σύλ-  
γογγα πλάγια μαῦρα ἀπὸ τὰ ἔλατα, καὶ τὰ κίθκια ποὺ φανερώουν τὴν προσέγγισιν τῆς ἐλβε-  
τικῆς χώρας ἀνυψοῦνται ὅμοια μὲ σπίτια κουκλῶν εἰς τὰς ὄχθας τῶν διαυγεστάτων ρυακίων.

βλέπω ἀπὸ τὸ πλάγι μόνον τὴν μικρὴν μου ἄγνωστην — γιὰτὶ ἀμικρὴν» ; . . εἶναι μᾶλλον μεγὰλη ἀπεναντίας — ἀλλὰ τὸ γαλανὸν τῆς μάτι, πολὺ ἀνοιχτὸ κάτω ἀπὸ τὴν ὀλίγον προεξέχουσαν καμάρᾳ τοῦ φρυδιού, μὲ διδάσκει ὅτι ἀπολαμβάνει μὲ καταπληκτικὸν βᾶθος τὰ θέλγητρα τῆς ἐξοχῆς τῆς χρυσαμένης πλέον ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἐπειτα, ἐξαφνικά, ἡ θεὰ ἐνὸς σταθμοῦ, ποὺ ἐπεράσαμε χωρὶς νὰ σταθοῦμε τὴν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ βύθισμά της. Κοιτάζει τὸ ρολόγί της, καὶ ἀνοίγει τὸν ταξιδιωτικὸν σάκκον της· καὶ μὲ μίαν εὐκολίαν ἐντελῆ, ὡς νὰ ἦτο μόνη της μέσ' στὴν κάμαρά της, βγάζει ἕνα μικρὸ καθρέφτη καὶ τὸν κρεμνᾷ ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος κατάντικρύ της. Ἐπειτα, μὲ μερικὰ κινήματα τῶν ὀπείων ἡ ταχύτης θὰ ἐξάφνιζε τὴν ὥραίᾳ μου ἐξαδέλφῃ Δεβιάν, ἀποκατέστησε τὴν ἄρμονίαν εἰς τὸν ξανθὸν καὶ ἄδρὸν σωρὸν τῆς κόμης της, καὶ ἐσκουφώθηκε μὲ τὸ μικρὸ της τὸκ ποῦ εἶχε ἀφήσῃ ἀπὸ τὴν νύχτα εἰς τὸ δίκτυ καὶ πάντα μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα, σφαλᾷ τὸν πολυτιμον σάκκο μὲ τοὺς χρυσαίμους θησαυροὺς ποὺ ἐμπεριέκλειε.

— Λίλιαν, εἶσαι ξυπνὴ λοιπόν ! . . πλησιάζομεν ;

— Μάλιστα, aunt Katie· σὲ εἴκοσι πέντε λεπτὰ θὰ εἴμεθα στὸ Πονταλιέ . .

Καὶ ἡ μὲς Λίλιαν, ἀφοῦ εἶναι τοῦτο τὸνομά της, σηκώνεται καὶ δίνει δύο ἢ τρία ζεστὰ καὶ θωπευτικὰ φιλήματα εἰς τὸ μελαγχολικὸν της πρόσωπον τοῦ ὁποίου ἡ ἔκφρασις γίνεται πολὺ τρυφερὴ ἐνῶ τὴν παρατηρεῖ· κατόπι, σὲ μίαν ἐρώτησι ἐκείνης, ἀρχίζει νὰ διατρέχει τὸν Ὀδηγόν, τὸν παντοτεινὸν Ὀδηγόν, ὅστις ἔκειτο πλησίον της καὶ φαίνεται νὰ τὴν διασκεδάζει ὅ,τι διαβάσει . . Φαντάζομαι πῶς πρέπει νὰ βρισκῇ σὲ κἄθε τι ἀφορμὴν ἐνδιαφέροντος. Ἐχει μέσά της ἕνα πλημύρισμα ζωῆς ποὺ ἐκπλήττει καὶ κινεῖ τὴν περιέργειαν νὰ παρακολουθῇ κανεὶς τὰς ἐκδηλώσεις αὐτῆς τῆς δραστηριότητος ἡθικῆς συνάμα καὶ φυσικῆς . .

Μίαν ἢ δύο φορές διακόπτει τὴν ἀνὰγνωσίν της καὶ παρατηρεῖ πρὸς τὴν θεῖαν της· φαίνεται νὰ νοιώθῃ πῶς τὴν ἐξετάζω, τόσον ἀδιακρίτως ὥστε καὶ ἡ δοκιμάζω κόπον νὰ τὸ κάνω· καὶ πλησιάζουν ὀλίγο τὰ δύο της φρύδια καὶ δίνουν μίαν ἐνέργειαν ποὺ δὲν τὴν περιμένεις εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κορασίδος. Τὰ χεῖλη, ποὺ γίνονται σχεδὸν ἀγέρωχα, μισανοίγουν ὡς διὰ ν' ἀφήσουν λέξιν διαμαρτυρίας κατὰ τῆς αὐθαδίας αὐτοῦ τοῦ ξένου ποὺ προσηλώνει ἐπάνω της τὴν προσοχὴν του . . Ἐπειτα, ἀποτόμως, στρέφει τὴν κεφαλὴ της.

Ἄλλως τε, ἰδοὺ τὸ Πονταλιέ· χωρὶς ἄλλο ὅπως καὶ γὰρ ἡ μὲς Λίλιαν καὶ ἡ θεὰ της διευθύνονται πρὸς τὴν Λωζάνην διότι καὶ αὐτὲς ἐπίσης κατακλιθεῖν ν' ἀλλάξουν τραῖνο.

Ἀπὸ τὸν ζωηρὸν ἀέρα τῆς πρωῒας ποὺ φέρνει μὲ τὴν δροσιὰ του ἀρετὸ ρῆγος, πολλὰς ταξιδιώτισσες μαζεμένες στὸν σταθμὸν δὲν φαίνονται διόλου εὐπρόσωποι. Τὰ μαλλιά των εἶναι ὅπως λάχρη πλεγμένα καὶ τὰ μάτια των τριγυρισμένα ἀπὸ μαυράδι πολὺ φανερό μες στὴ χλωμάδα τῶν κουρασμένων προσώπων των. Ἡ μὲς Λίλιαν εἶναι θαμβωτικὴ. Ἡ ὄψις της φωτισμένη τῶρα ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸν φῶς ἔχει εὐχροίαν μοναδικῆς ἀθρότητος, ἀληθινὸν γαλάκτωμα ποὺ λαμπρύνεται εἰς τὰ μάγουλα ἀπὸ ρόδινον ἀντιφώτισμα. Μὲ τὸ γρήγορον καὶ ἐλαφρὸν βῆμα τῶν καλῶς ὑποδημένων μικρῶν της ποδῶν, διατρέχει τὴν προκυμαῖαν ἀκολουθουμένη ἀπὸ εἶδος γηραιᾶς παρακάννας ἢ θαλαμηπόλου.

Πρὸς στιγμὴν μοῦ ἐπῆλθεν ἡ ιδέα νὰ παρηκολουθήσω τὸ παιδίον τοῦτο, ὅπου καὶ ἐπήγαγε. ἀφοῦ, ἐπὶ τέλους, τίποτε δὲν μὲ ὑπεχρέωνε νὰ διευθυνθῶ εἰς τὸ Vevay· ἴσως θὰ μοῦ παρεῖχε ἀντικείμενον ἄξιον σπουδῆς.—Θὰ ἦτο πράγματι διασκεδαστικὸν νὰ τὴν παρατηρῇ κανεὶς νὰ ζῇ . . Ὑποχρεωτικὸς ὑπάλληλος ἦλθεν νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι ἐφθασεν ἡ ὥρα ν' ἀναβῶ εἰς τὸν ἥσυχον ἐλβετικὸν σιδηροδρομίσκον ὅστις θὰ μᾶς μετεβίβαζεν ἀπὸ ἐκεῖ ἔπειτα ἔκαμα

μερικὰ βήματα διὰ νὰ φθάσω τὸ διαμέρισμα ὅπου βλέπω νὰ κατευθύνωνται οἱ νυχτερινοὶ συνοδοιπόροι μου· ἀλλὰ συναντῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς μίς Λίλιαν, οἵτινες φαίνονται νὰ μοῦ λέγουν ὅτι ὑπώπτευσαν τὴν πρόθεσίν μου. Ἐξάπαντος δὲν φαίνεται εὐχαριστημένη ἐκ τούτου, καθόσον δύναμαι νὰ κρίνω ἐκ τοῦ ἐλαφροῦ σουφρώματος τῶν καστανῶν τῆς φρυδιῶν. . . Καὶ ἀνακαλούμενος μ' αὐτὸ τὸ βωθὸν μέσον εἰς τοὺς αὐστηροὺς κανόνας τῆς διακρίσεως, παραιτοῦμαι ἀπὸ τὴν κοῦφον ἐπιθυμίαν μου. Καὶ μόνος, αὐτὴν τὴν φορὰν, εἰς τὸ βχγόνι μου, τακτοποιῶ τὰς σημειώσεις μου αὐτάς. Εἰς τὴν Λωζάνην εἶχα τὸ εὐτύχημα νὰ παρατηρήσω ἐπὶ τῆς προκυμιάς τὴν μίς Λίλιαν, ὁρθίαν ἐμπρὸς σ' ἓνα σωρὸν ἀποσκευῶν τῶν ὁποίων ἐφαίνετο ἰδιοκτῆτις.

Διατὶ δὲν ξμεινα, ἐπὶ τέλους, εἰς τὴν Λωζάνην ὅπως ἐσχεδιάζα; Ἴσως αὐτὴ ἡ Ἀγγλίς, τὴν ὁποίαν ἔρριψεν ἡ τύχη στὸ δρόμο μου, ν' ἀπέβαινε δι' ἐμὲ ἡ Σάντα-Μαρία, κατὰ τὴν φράσιν τῆς Κας de Vianne.

#### 14 Μαΐου

Εἰξευρα ὅτι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου κατέβηκα, ἐκάθητο ὁ Νότερστωφ, ρώσος· συγγραφεύς, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχα ἐπανιδῆ, ἀφ' οὗτος ὁ γάμος του, ὡς φαίνεται, τὸν εἶχε καρφώσῃ εἰς Μόσχαν. Καὶ διὰ νὰ ἐπωφεληθῶ τὴν ἀνέλπιστον ταύτην προσέγγισιν ἐδιάλεξα ὡς οἴκημα τὸ μεγαλόρρυθμον ἐκεῖνο καρχανσεράϊ, πλούσιον καὶ τετριμμένον, ὅπου ἐπανευρίσκω τὴν λαμπρὰν κοσμοπολίτιδα κοινωνίαν τὴν ὁποίαν τόσες καὶ τόσες φορὰς συνήντησα εἰς τὰς ἀνὰ τὸν κόσμον περιπλανήσεις μου.

Ὅταν, ἐντὸς ὁκτὼ ἡμερῶν, οἱ Νότερστωφ θ' ἀναχωρήσουν, θὰ ἐγκατασταθῶ καὶ γὰρ εἰς πραγματικὸν οἰκοτροφεῖον ἑλβετικόν, ἡσυχώτατον καὶ ἀπηλλαγμένον ἀπὸ τὴν ἀνούσιον ἐκείνην πολυτέλειαν, οἰκοτροφεῖον ὅπου οἱ ἄνδρες θὲν θὰ εἶναι ἄνθρωποι τοῦ κλοῦπ, καὶ αἱ γυναῖκες δὲν θὰ φέρουν ἀριστοκρατικὰ ὀνόματα, οὔτε θὰ εἶναι φιλάρεσκοι, ἢ πνιγμένα — ὅπως συχνότατα συμβαίνει — μὲς στοὺς κανόνας τῆς πανηγυρικῆς ἐττικέτας, ἡ ὁποία ἐξαφανίζει τὴν ἀτομικότητά των.

Εἰς τὸ σπῆτι, πού θὰ ζητήσω νὰ εὔρω, θ' ἀπαντήσω γυναικεῖα πλάσματα ἀπείρως ταπεινότερα, ὡς πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν, ἀλλ' ὅπου πιθανῶς θ' ἀνακαλύψω «χαρρακτῆρας» ὑπάρχουν μεταξύ αὐτῶν πολλοὶ πτωχοὶ κόραι δίχως home, αἱ ὁποῖαι παρακυλοῦν ἀπὸ ξενοδοχείου εἰς ξενοδοχεῖον, ἕως ὅτου τὰς ἐγκαταλείψουν αἱ δυνάμεις των καὶ τὰς βιάσει ἡ ἀνάγκη νὰ εὔρουν σταθερὸν ἄσυλον διὰ ν' ἀποθάνουν ἐκεῖ, ὅπως ἔζησαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον καλῶς. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀνάγκη, ἥτις παντοῦ τὰς παρακολουθεῖ, νὰ ζοῦν μόναι, καὶ μόνον εἰς τὸν ἑαυτὸν των στηριζόμεναι καὶ ἐλπίζουσαι προσδίδει εἰς αὐτάς εὐτολμίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν φρονημάτων καὶ διαγωγῆς, πού κινοῦν ἀληθινὰ τὸ ἐνδιαφέρον.

Οὐδὲν ὅμως τὸ τοιοῦτον καὶ εἰς τὸ μεγαλοπρεπές μας ξενοδοχεῖον: κοινωνία ἀνθρώπων γενναϊότατα ἐνοηθέντων ἀπὸ τὴν τύχην· πλείστοι φέρουν ὀνόματα γνωστά, ἐνδοξα προσέτι, ἀν καὶ ξενικά· ὀλίγοι ἢ καὶ διόλου Γάλλοι· μερικαὶ γερμανικαὶ οἰκογένειαι, ἀρκετοὶ ρῶσοι, καὶ προπάντων πολυάριθμοι ἀγγλικὴ καὶ ἀμερικανικὴ παροικία. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς τάξεις τῶν νεανίδων δὲν ἀντιπροσωπεύονται καὶ τόσον καλὰ. Μόλις ἐκ τῆς ἀσημάντου ὀλομελείας των διακρίνεται ἡ μίς Enid Lyton, ὅχι μὲν κομψή, ἀλλ' εὐφυοῦς καὶ περιέργου φυσιογνωμίας, κόρη πατρὸς ρωμαλεωτάτου καὶ μητρὸς διαφανοῦς σχεδόν. Ἐν συνόλῳ ἡ μίς Enid δὲν ἀξίζει, κατ' ἐπιφάνειαν τοῦλάχιστον, ὅσον ἡ πατριώτισά της μίς Λίλιαν. Ἡ τελευταία αὕτη ἤξιζε πραγματικῶς νὰ κάμω πρὸς χάριν τῆς μιᾶς ἡμέρας σταθμὸν εἰς Λωζάννην, διὰ νὰ μὴν τὴν εὔρω ἀκολούθως ἐπίσης ἀσήμαντον καὶ τετριμμένην ὅσον καὶ ἡ πλειονοψηφία τῶν συνηλικιωτῶν της.

(Ἔπεται συνέχεια.)